

komsten, at Norge vil forlægge danske Bøger, hvorved vore Arbejdere altsaa blive berøvede en stor Del Fortjeneste. Og jeg tror, d'Her. ville være enige med mig i at anse det for at være en Fare, ja ligefrem en Ulykke for vedkommende Arbejdere. Vrede. Medlemmer ville saaledes se, at de aandelige og materielle Interesser kunne være nøje knyttede til hinanden, og de ere det i alt Fald ganske specielt i det her foreliggende Tilfælde.

Jeg skal med Hensyn til Forslaget, som det nu foreligger fra Udvalget, kun tillode mig at gøre en Bemærkning angaaende § 14, hvor man har søgt at opnaa en Begunstigelse for saadanne Stykker af tidligere udkomne Værker, der maatte siges at have Betydning for den almindelige Folkedannelse. I selve Regeringsforslaget var der kun tænkt paa Uddrag til Brug i Kirker, Skoler eller lign. Vi have medtaget f. Eks. Sange til Brug i Foreninger, ved Folkeamtenkomiter osv., noget, som jeg tror, vil have en stor Betydning, og man har her forandret de 10 Aar, Bestyttelsen ellers skulde være, til 2 Aar, hvad der ikke kan siges at være noget stort Spand af Tid. 10 Aar er vistnok tilstrækkeligt til, at en Forfatter kan blive konservativ, men jeg tror næppe, at han i den Tid vil naa at blive reaktionær, der skal gerne flere Aar til saavel for Forfattere som for Politikere. De 10 Aar kunne imidlertid være nok til, at han kan blive betænkelig ved sine Ungdomsarbejder, og derfor er det vel rigtig, at man ikke lader en Forfatter nyde en saadan Bestyttelse, at Offentligheden i samtlige 10 Aar ikke skulde kunne faa Adgang til, hvad han har forfattet i sine tidligere Aar. Jeg kommer til at tænke paa, hvorledes det gik i den hidtige politiske Tid herhjemme, da bl. a. Socialdemokratiet udgav en Sangbog og blev tiltalt for Udgivelsen, fordi der fandtes revolutionære Sange deri. Jeg havde selv den Gæde at blive indstævnet for Kriminalretten i den Anledning. Vedkommende Assessor læste op af denne Samling, først et Citat, der sagde saadan noget som:

Nu gæler Hævnens Hane rød,
Den vilde Kraft, der troedes død,
Staar op.

Han syntes, at det var noget ganske forstrækeligt og spurgte mig, om jeg vidste, hvem der havde skrevet den Sang. Jeg svarede, det havde Carl Bloug. Saa læste han op en anden Sang, om Friheden, der bryder igennem Bajonetterne og vælter Fængsler omkuld. Jeg maatte atter tillade mig at gøre Assessoren opmærksom paa, at det var af Carl Bloug. Det var ret ejendommeligt, at netop disse Sange af en

fuldtro Højremand, tidligere Revolutionsmand, skulde være kaldne Assessoren først i Dine. Jeg vilde meget beklage, om saadanne friske, revolutionære Sange skulde kunne blive i den Grad beskyttede, at det var umuligt for Befolkningen at høre dem længer. Vi Socialdemokrater høre dem altid med Fornøjelse, og jeg vilde ønske, at de Herrer ogsaa vilde gøre det. Naar vi ikke ere gaaede længere end til at sætte Bestyttelsen til 2 Aar, behøve vi næppe at frygte for, at Forfattere i dette Tidrum ere blevne hverken konservative eller reaktionære. — Der er blevet talt her i Dag fra en vis Side i Salen om — ja, det er ret ejendommeligt, at saadant noget kan finde Sted — at dette Lovforslag er antiagrarisk. Det manglede bare, at man ogsaa skulde sige, at det var socialistisk for at fremmane alle Rædsler. Smidlerid tror jeg at turde sige til dem, der nære Betænkelighed ved at stemme for Udvalgslertallets Forslag, fordi de ere Agrarer, at de vistnok ikke gøre deres Fædreland — det, jeg for Resten mener i lige saa høj Grad at have Ret til at fremhæve og elske som en hvilken som helst anden Partimand — nogen Gavn eller Tjeneste ved ikke at ville vedtage Udvalgslertallets Forslag, som det foreligger. Jeg tror, at alt, hvad vi evne i Retning af at højne vort aandelige Liv, alt, hvad vi kunne gøre for at fremhjelpe den hjemlige Produktion af aandelige Værdier, bør vi gøre til Fordel for vort Land. Jeg tror ikke, at noget som helst Agrarhensyn kan føres i Marken herimod. Jeg tror, det er saaledes, at netop fordi vi have naaet en høj Kultur i mange Retninger, have vi evnet at udvikle vort økonomiske Liv. Hvilken Betydning har ikke Folkehøjskolebevægelsen og de forskellige Sammenslutninger paa Landet haft. Man har roft Bønderne for deres udviklede politiske Forstaelse, men hvilken Betydning har denne ikke haft for det materielle Liv? Mon det skulde have mindre at sige, om vi her vedtog en rimelig Bestyttelse for Forfatterne, der atter vilde tilføre det aandelige Marked Værdier, som i meget betydelig Grad kunde komme ogsaa det økonomiske Liv til gode? I alt Fald vil jeg sige, det vilde være ejendommeligt, om Landets Agrarer skulde stemme imod dette Lovforslag under Hensyn til de Betænkeligheder, de Herrer i Dag have fremhævet, men en Socialist, der ellers beskyldes for at være antinational, stemmer for det. Jeg tror, her er et Omraade, hvor alle kunne samles. Naar vi ville se ret paa Sagen og uden Partianstrelse søge at tjene den bedst og ikke tage Hensyn til smaatskaarne Provinsinteresser,